

P.S.

Líbíš se mi

KASIE WESTOVÁ

MIL is De Oude Amsterdamse
onderscheiden in de jaren '50 ontwerper
in de jaren '50 ontwerper
nietzscheïsche ideologie
schaploosheid zijn aan de
nieuwe doortraaktje voor
voor Schone Kunst en in de
periode in zijn carrière. Zijn
monumentale (de ook al
en meer. Veranderingen
zijn artistieke

COOL
BOOKS

P. S. Líbíš se mi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová
P. S. Líbíš se mi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

P. S.
Líbíš
se mi

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

ZNOVU A NAPOŘÁD JAREDOVI

Kapitola I

Úder blesku. Útok žraloka. Výhra v loterii.

Ne. Všechna slova jsem přeškrtnla. Moc velká kliše.

Poklepala jsem si propiskou na rty.

Vzácné. Co je vzácné? *Plyny*, pomyslela jsem si s úšklebkem. To by se do písničky fakt hodilo.

Udělala jsem pár dalších čáranic propiskou, až byla všechna slova začerněná k nečitelnosti, a napsala jediné slovo. *Láska*. Protože *ta* byla v mém světě vzácná. Nebo přinejmenším její romantická verze.

Lauren, spolužačka, která seděla vedle mě, si odkašlala. V tu chvíli jsem si uvědomila, jaké je ve třídě ticho, jak jsem se zase propadla do vlastní hlavy a odřízla se od světa kolem. Za posledních pár let jsem se naučila, jak se vyhnout potížím, a uměla jsem se vypořádat s občasnou nepříjemnou pozorností. Položila jsem si na zápisník plný všeho možného, jen ne zápisků z chemie, učebnici a pomalu zvedla hlavu.

Pohled pana Ortegy, učitele chemie, byl upřený na mě.

„Vítejte zpátky v hodině, Lily.“

Všichni se rozchechtali.

„Nepochybně jste si zapisovala správnou odpověď, vidíte,“ řekl mi.

„Nepochybně.“ Nesměla jsem se nechat zastrašit, a tak jsem reagovala, jako kdyby mi bylo všechno jedno.

Ortega to nechal být, přesně jak jsem doufala, a pokračoval ve výkladu. Vysvětloval nám laboratorní cvičení na příští týden a říkal, co si máme předem přčíst. Protože mě nechal vyvlíknout se z toho tak snadno, myslela jsem si, že odejdu bez povšimnutí, až hodina skončí, ale po zvonění si mě zavolal k sobě.

„Slečno Abbottová? Věnujte mi minutku času.“

Snažila jsem se vymyslet nějakou výmluvu, abych mohla odejít se zbytkem třídy.

„Dlužíte mi aspoň tu minutu, vzhledem k tomu, že jste mi z posledních pětapadesáti nevěnovala žádnou.“

Poslední student vyšel ze dveří a já jsem popošla o pár kroků blíž. „Omlouvám se, pane učiteli,“ řekla jsem mu. „Chemie a já, to nejde k sobě.“

Povzdechl si. „Je to oboustranná záležitost a z vaší strany chybí jakákoli snaha.“

„Já vím. Budu se víc snažit.“

„Ano, to budete. Jestli v hodině ještě jednou uvidím ten váš zápisník, je můj.“

Potlačila jsem zasténání. Jak budu každý den zvládat pětapadesát minut mučení bez jakéhokoli rozptýlení? „Ale já si potřebuju psát poznámky. Z hodin.“ Nemohla jsem si vzpomenout, kdy jsem si naposledy zapsala nějakou poznámku z chemie, natožpak aby jich bylo víc.

„Můžete mít na lavici jeden papír, žádný sešit, a ten papír mi na konci každé hodiny ukážete.“

Tiskla jsem si svůj milovaný zelenofialový zápisník k srdci. Uvnitř byly stovky nápadů na písničky a texty, nedokončených veršů, obrázků a náčrtků. Bylo to moje záchranné lano. „Tohle je krutý a neobvyklý trest.“

Lehce se zasmál. „Mou prací je vám pomoci, abyste prošla mým předmětem. Nedala jste mi jinou možnost.“

Mohla jsem mu nabídnout celý seznam jiných možností. „Myslím, že jsme se dohodli.“

Dohoda nebylo zrovna slovo, které bych použila já. Znamenalo by totiž, že jsme se k tomu vyjadřovali oba. Lepší výraz by byl *rozsudek*, *výnos*... *edikt*.

„Máte na srdci ještě něco?“ zeptal se mě.

„Co? Ne, ne, nic nepotřebuju. Uvidíme se zítra.“

„Bez toho zápisníku,“ křikl za mnou.

Počkala jsem, až se za mnou zavřou dveře, než jsem ten zápisník znovu otevřela a napsala si do rohu stránky slovo *edikt*. Bylo to dobré slovo. Příliš málo používané. Jak jsem si ho zapisovala, vrazila jsem do někoho ramenem a málem upadla.

„Dávej pozor, Magnete,“ řekl mi nějaký čtvrťák, kterého jsem ani neznala.

Byly to dva roky, a stejně ta přezdívka ještě lidi neomrzela. Nereagovala jsem, ale když prošel kolem mě, představovala jsem si, jak po něm zezadu házím propisku jako šipku.

„Vypadáš, jako kdybys chtěla někoho zavraždit,“ řekla mi moje nejlepší kamarádka Isabel, když mě dohonila.

„Proč si lidi pořád pamatují ten debilní pokřik, co si vymyslel Cade?“ zabručela jsem a odhrnula si tmavé vlnité vlasy z očí. „Ani se to nerýmovalo.“

„Pokřik se nemusí rýmovat.“

„Já vím. Nemluvila jsem o jeho schopnosti vymýšlet dobré pokřiky. Chtěla jsem tím říct, že by si to ostatní neměli pamatovat. Tak dlouho. Po dvou letech. Když na tom ani není nic chytlavého.“

„Mrzí mě to,“ řekla mi Isabel a zavěsila se do mě.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemusíš se mi za něj omlouvat. Už s ním dávno nechodíš. A vůbec, nechci, abys mě litovala.“

„No jo, ale lituju. Protože to je hloupá a dětinská věc. Myslím, že už to lidi říkají jenom ze zvyku a nepřemýšlí o tom, co to vlastně znamená.“

Nebyla jsem si jistá, jestli s tím souhlasím, ale rozhodla jsem se to nechat být. „Ortega zakázal přítomnost mého zápisníku na chemii.“

Isabel se zachechtala. „Ach ne. Jak to přežiješ bez jedné ze svých končetin?“

„To fakt nevím, a ještě k tomu zrovna na chemii. Jak se vůbec může od kohokoli čekat, že tam bude dávat pozor?“

„Mě chemie baví.“

„Řeknu to jinak. Jak se může od kohokoli *normálního* čekat, že tam bude dávat pozor?“

„Chceš říct, že se považuješ za normální?“

Sklonila jsem hlavu a uznala svou porážku.

Obě jsme se zastavily na místě, kde se za budovou B větvil chodník do dvou směrů. Narůžovělé skály, které cestu lemovaly, dnes vypadaly obzvlášť zaprášeně. Zvedla jsem

nohu obutou do červené plátěnky a odkopla z chodníku pár kamenů.

Tahle krajina možná přispívala k ochraně vod, ale zblízka mi Arizona vůbec nic neříkala. Musela jsem se na ni dívat zdálky, abych vymyslela nějaká slova hodná zapsání do sešitu. Ta myšlenka mě přiměla vzhlednout. Běžové budovy a davy studentů nebyly o moc lepší než kamení.

„Tak co, půjdeme dneska na falešný mexický oběd?“ zeptala jsem se Isabel, když kolem prošly Lauren, Sasha a jejich parta.

Isabel se s ustaraným výrazem kousla do rtu. „Gabriel se se mnou dneska chce sejít mimo kampus, protože máme dvouměsíční výročí. Nevadí ti to? Můžu to odmítnout.“

„Jasně, vaše dvouměsíční výročí. To už je dneska? Nechala jsem dárek doma.“

Isabel obrátila oči v sloup. „Co pro mě máš? Vlastnoručně vyrobenou knížku o tom, proč se klukům nedá věřit?“

Položila jsem si ruku na srdce a zalapala po dechu. „To vůbec nezní jako něco, co bych udělala já. A jmenovalo se to *Jak poznáš, že je sobec a prase*. Ale to nic.“

Isabel se zachechtala.

„Ale kvůli Gabrielovi bych ti takovou knížku nikdy nedala,“ dodala jsem a šťouchla do ní. „Mám ho fakt ráda. Víš to, vid?“ Gabriel byl milý a choval se k ní hezky. Byl to její bývalý přítel – Cade Jennings, autor přezdívky „Magnet“ –, kdo inspiroval tyhle imaginární knížky.

Uvědomila jsem si, že se na mě Isabel pořád starostlivě dívá. „Samozřejmě že můžeš jít na oběd s Gabrielem,“ ujistila jsem ji. „Nedělej si o mě starosti. Užij si to.“

„Mohla bys jít s námi, kdybys...“

Měla jsem nutkání tu větu dokončit. Přijmout to pozvání jenom z legrace. Ale vysvobodila jsem ji z toho trápení. „Ne. Nechci jít na váš výroční oběd. Prosím tě. Musím napsat knížku... *Dvouměsíční výročí jsou počátkem věčnosti*. Kapitola první: Po šedesáti dnech víš, že to má budoucnost, když tě vytrhne z otročiny střední školy a vezme tě do Taco Bell.“

„Nejdeme do Taco Bell.“

„Ale ne. Teprve první kapitola a už to pro tebe nevypadá dobře.“

V tmavých očích se jí zablýsklo. „Klidně si z toho dělej legraci, ale mně to připadá romantické.“

Chytila jsem ji za ruku a lehce stiskla. „Já vím. Je to krásné.“

„Budeš tady v pohodě?“ Ukázala na školní pozemky. „Můžeš jít na oběd třeba s Lauren a Sashou, ne?“

Pokrčila jsem rameny. Nebyla jsem z toho nápadu nadšená. S Lauren jsme seděly v jedné lavici na chemii a občas spolu prohodily pár slov. Třeba když se mě ptala, co bylo za domácí úkol, nebo mi říkala, abych sundala batoh z jejích věcí. A Sasha se se mnou nebavila vůbec.

Podívala jsem se na svůj outfit. Dneska jsem si vzala oversize košili, kterou jsem objevila v sekáči. Ustříhla jsem jí rukávy, aby vypadala trochu jako kimono, a v pase ji stáhla starým hnědým opaskem. Na nohou jsem měla ošoupané červené kotníkové plátěnky. Vypadala jsem bizarně, ne trendy, a mezi Laureninými dokonale upravenými kamarádkami, všemi ve slim džínách a padnoucích topy, bych hrozně vyčnívala.

Zvedla jsem v ruce zápisník a kývla na Isabel. „Jsem v pohodě. Budu mít aspoň příležitost pracovat na novém textu. Víš, že doma nemůžu být sama ani na chvíli.“

Isabel přikývla. A pak jsem koutkem oka zahlédla jeho. A ztuhla jsem.

Lucas Dunham. Seděl na lavičce mezi dalšími čtvrtáky v mikině s kapucí, v uších měl sluchátka a zíral do dálky. Jako kdyby tam zároveň byl a nebyl. Pocit, který jsem dobře znala.

Isabel následovala můj pohled a povzdechla si. „Měla by ses s ním bavit, víš.“

Zasmála jsem se a ucítila, jak se mi zahřívají tváře. „Pamatuješ si, co se stalo, když jsem se ho naposledy pokoušela oslovit.“

„Byla jsi nervózní, to se stalo.“

„Nedokázala jsem ze sebe nic vypravit. Vůbec nic. On a jeho vlasy a hipsterské oblečení mě vyděsilo,“ dodala jsem šeptem.

Isabel nahnula hlavu a zadívala se na něj, jako kdyby s mým popisem jeho vzezření nesouhlasila. „Prostě potřebuješ trochu cviku. Zkus začít s někým, po kom nekoukáš dva roky v kuse.“

„Já *nekoukám* po Lucasovi...“

Odmlčela jsem se, když mě zpražila svým vševědoucím pohledem. Měla pravdu. Koukala jsem po něm. Lucas byl asi nejzajímavější kluk, kterého jsem znala... Tedy, ve skutečnosti jsem ho neznala, ale o to byl zajímavější. Byl o rok starší než my. Měl dlouhé tmavé vlasy a jeho oblečení sestávalo z triček s logy kapel a staromódních

polokošil. Ten kontrast mě mátl a nedokázala jsem si ho nikam zařadit.

„Pojď se mnou a s Gabrielem příští pátek na dvojité rande!“ vyhrkla z ničeho nic Isabel. „Někoho ti najdu.“

„Ne.“

„No tak. Už je to pěkně dlouho, co jsi naposledy byla s někým na rande.“

„Protože jsem rozpačitá a divná a zábava to není ani pro mě, natož pak pro tu nebohou duši, která se uvolí jít se mnou.“

„To není pravda.“

Založila jsem si ruce na prsou.

„Jenom s tím člověkem potřebuješ jít ven víckrát než jednou... nebo dvakrát... aby viděl, jaká zábava s tebou je,“ prohlásila Isabel a přitáhla si popruhy od batohu. „Se mnou rozpačitá nejsi.“

„Jsem rozpačitá i s tebou, jenomže ty nejsi pod tím tlakem, že bys mě potom měla líbat, takže jsi s tím smířená.“

Isabel se zasmála a zavrtěla hlavou. „To není důvod, proč jsem s tím smířená. Mám tě ráda. Jenom prostě potřebujeme najít kluka, se kterým budeš moct být sama sebou.“

Položila jsem si ruku na srdce. „A toho horkého podzimního dne se Isabel pustila do nadlidského úkolu hledání nápadníka pro svoji nejlepší kamarádku. Bude to celoživotní poslání. Prověří její odhodlání i víru. Přivede ji až na pokraj šílenství...“

„Nech toho,“ přerušila mě Isabel a strčila do mě ramenem. „Přesně kvůli tomuhle tvému přístupu to nepůjde.“

„To jsem se přece snažila říct.“

„Ne, já se s tím smířit nehodlám. Uvidíš. Ten pravý kluk pro tebe někde existuje.“

Povzdechla jsem si a můj pohled znovu zabloudil k Lucasovi. „Iz, vážně. Jsem v pohodě. Žádné další dohazování.“

„Dobře, žádné další dohazování. Ale buď všemu otevřená, abys nepropásla něco, co máš přímo před nosem.“

Rozpráhla jsem ruce do stran. „Existuje někdo otevřenější než já?“

Isabel mi věnovala skeptický pohled. Chystala se mi odpovět, když se z opačné strany trávníku ozval zvučný hlas: „Tady jsi! Všechno nejlepší k výročí.“

Isabel se rozzářily tváře a otočila se za Gabrielem. Doběhl k ní a zvedl ji do vzduchu. Vypadali spolu úžasně, oba měli tmavé vlasy, tmavě hnědé oči a olivovou pleť. Vidět Gabriela u nás ve škole bylo zvláštní. Chodil na střední na opačné straně města a já jsem ho měla spojeného s večerními a víkendovými akcemi.

„Ahoj, Lily,“ pozdravil mě, když postavil Isabel zpátky na zem. „Jdeš s námi?“ Jeho pozvání znělo upřímně. Fakt to byl hodný kluk.

„Jo, nevadí vám to? Slyšela jsem, že platíš, takže to samozřejmě беру.“

Isabel se zasmála.

„Super,“ řekl Gabriel.

„To byl vtip, Gabe,“ vysvětlila mu Isabel.

„Aha.“

„Jo, nejsem žádný případ pro charitu.“ Začínala jsem mít pocit, že si to o mně ti dva myslí.

„Ne, jasně, že nejsi. Jenom je mi hloupé, že jsem ti o tom nedala vědět dřív,“ odpověděla Isabel.

Gabriel přikývl. „Bylo to překvapení.“

„Když mě budete dál utěšovat, nestihnete se pak ani najít. Běžte. Užijte si to. A... ehm... gratuluju. Nedávno jsem četla knížku o tom, že dvouměsíční výročí jsou počátkem věčnosti.“

„Fakt?“ zeptal se Gabe.

Isabel jenom obrátila oči v sloup a plácla mě po ruce. „Buď hodná.“

Zůstala jsem stát sama na cestě a dívala se, jak si lidi kolem povídají a smějí se. Isabeliny starosti byly zbytečné. Samota mi nevadila. Někdy mi spíš přišla vhod.

Kapitola 2

Seděla jsem na schodech před školou se zápisníkem na klíně a kreslila si. K návrhu sukně jsem přikreslila pár kytiček a dodělala k ní zelenou pastelkou punčochy. V uších jsem měla sluchátka a poslouchala jsem svou milovanou písničku od Blackout, jedné z mých oblíbených kapel. Jejich zpěvačka Lyssa Primm byla v podstatě mým idolem jak ve stylu, tak v hudbě – geniální textařka se zálibou v rudých rtěnkách a vintage šatech se svojí všudypřítomnou kytarou.

„Rozviň svůj chřadnoucí květ a pusť dovnitř světlo,“ znělo mi do uší. Jednou nohou jsem si podupávala do rytmu. Chtěla jsem se tuhle písničku naučit hrát na kytaru. Snad budu mít později příležitost cvičit.

Zvuk přijíždějícího mikrobusu byl tak hlasitý, že přehlušil i hudbu ve sluchátkách, a nemusela jsem ani zvedat hlavu, abych věděla, že přijela moje máma. Sklapla jsem zápisník, strčila si ho do batohu, vytáhla si sluchátka z uší a vstala. Vzadu v autě jsem viděla hlavy svých dvou bráchů. Máma je musela vyzvednout ze školy jako první.

Otevřela jsem dveře na straně spolujezdce, uslyšela starou písničku od One Direction, která v autě hrála, a zjistila jsem, že na sedadle už sedí mámin organizér s korálky.

„Můžeš si sednout dozadu?“ zeptala se mě máma. „Potřebuju ještě cestou domů doručit náhrdelník jedné zákaznici.“ Zmáčkla tlačítko, posuvné dveře se otevřely a za nimi se objevili moji dva malí bráchové, kteří se zrovna přetahovali o prak a o nějakou akční figurku. Na podlahu se skutálel plastový kelímek. Rozhlédla jsem se kolem, abych zjistila, jak moc se mám stydět. Parkoviště už nebylo moc plné. Pár studentů nasedalo do aut nebo pokřikovalo na kamarády. Zdálo se, že mně nikdo pozornost nevěnuje.

„Omlouvám se, že jedu pozdě,“ dodala ještě máma.

„Nic se neděje.“ Zavřela jsem přední dveře, sebrala kelímek z asfaltu a poplácala bráchu po zádech. „Posuň se, Tvore dva.“

Smetla jsem ze sedadla nějaké drobečky z krekrů a sedla si. „Myslela jsem, že mě má dneska vyzvednout Ashley,“ řekla jsem mámě.

Mojí starší sestře Ashley bylo devatenáct. Měla svoje vlastní auto, práci a studovala na vysoké. Ale protože pořád bydlela doma (a připravovala mě tak o možnost mít vlastní pokoj), musela se podílet na rodinných povinnostech. Jako vyzvedávat mě ze školy.

„Pracuje dneska v kampusu až do večera,“ připomněla mi máma. „Hele, stěžuješ si snad na to, že tě vyzvedává tvoje super žůžo máma?“ rýpla si a podívala se na mě do zpětného zrcátka.

Zachechtala jsem se. „Používají super žůžo mámy slovo žůžo?“

„Bezva? Bombová? Boží?“ Uprostřed seznamu se otočila k bráchovi a řekla mu: „Wyatte, tobě je deset, nech to Jonahovi.“

„Ale Jonahovi je sedm! To je jenom o tři míň. Neměl by dostávat všechno.“

Jonah mě dloubl loktem do břicha, jak se pokoušel ukrást figurku Iron Mana.

„Teď je můj,“ prohlásila jsem a vyvolala našťvaný řev obou svých bratrů, když jsem jim figurku vyškubla a hodila ji do kufru.

Máma si povzdechla. „Nevím, jestli tohle tedy nějak pomůže.“

„Moje vnitřnosti to dost oceňují.“

Bráchové se zarazili uprostřed kňučení a rozchechtali se, přesně jak jsem doufala. Prohrábla jsem jim vlasy. „Jak bylo ve škole, Tvorové?“

Máma dupla na brzdy, protože do jejího pruhu vlétlo černé BMW. Natáhla jsem se k Jonahovi a chytila ho, aby se nepraštil hlavou o sedadlo před sebou. Nemusela jsem se ani dívat na řidiče toho auta, abych věděla, kdo to byl. Ale i tak jsem ho zahlédla, včetně jeho dokonale upravených tmavých vlnitých vlasů. Cade měl vzezření hodného kluka odvedle – vysokou postavu, zářivý úsměv a štěněcí hnědé oči – ale už ne povahu, která by tomu odpovídala.

„Někdo se tu nenaučil bezpečnému řízení,“ zamumlala máma, když Cade odfrčel pryč a ona se zase rozjela. Mrze-lo mě, že na něj aspoň nezatroubila.

„Nenaučil se spoustu věcí.“ *Včetně toho, jak vymyslet pokřik, který se rýmuje.*

„Ty ho znáš?“

„To byl Cade Jennings. Ale říká se mu kretén Cade.“ *Tohle bylo mnohem lepší. Aliterace. Oproti tomu Magnet... Lily? Jak si to někdo může pamatovat?*

„Opravdu?“ zeptala se máma. „To není moc hezké.“

„Ne,“ zabručela jsem. Ale mělo by se mu tak říkat. Znělo to krásně.

„Cade...“ Máma zamysleně přimhouřila oči.

„Isabel s ním kdysi chodila. V prváku.“ Než jsme se s Cadem rozhádali tak, že si mezi námi moje nejlepší kamarádka v podstatě musela vybrat. Tvrdila, že za ten rozchod nemůžu já, ale mně bylo jasné, že nejspíš ano. Napůl jsem si připadala provinile, napůl jsem byla přesvědčená, že jsem ji ušetřila spousty trápení.

„Připadalo mi, že to jméno zní povědomě,“ řekla máma a odbočila doprava. „Byl někdy u nás doma?“

„Ne, nebyl.“ Díkybohu. Cade by si ze mě nepochybně dělal legraci kvůli naší neustále zaneřáděné domácnosti. Se čtyřmi dětmi byla nepřetržitě ve stavu totální katastrofy.

Isabel mě jednou dotáhla k němu domů, když slavil čtrnácté narozeniny. Jakmile jsme zazvonily a on nám otevřel dveře, jeho výraz mi prozradil, jak je nadšený z mojí přítomnosti.

„Super překvapení k narozeninám,“ zavolal přes rameno sarkastickým tónem, když zamířil zpátky dovnitř a my s Isabel ho následovaly.

„Taky jsem sem nechtěla jít, to mi věř,“ odpověděla jsem.

Isabel si pospíšila za Cadem. Já jsem se zatím zarazila uprostřed vstupní chodby. Dům byl zevnitř obrovský a dokonale bílý. Dokonce i nábytek a dekorace byly bílé. U nás doma by nic nezůstalo bílé ani vteřinu.

Pomalů jsem se otáčela kolem dokola a všechno si to prohlížela, když Isabel zpoza rohu strčila hlavu zpátky do chodby a zeptala se mě: „Jdeš dál?“

Hlasy mých bratrů mě vytrhly ze vzpomínek a vtáhly zpátky do auta. Teď se přetahovali o balíček M&Ms. „Našel jsem to pod sedadlem. To znamená, že to je moje,“ prohlášoval Wyatt.

Vytáhla jsem si zápisník a vrátila se ke svému náčrtu sukně. „Hele, mami, můžeme pořídit černou nit? Došla mi.“

Máma odbočila na hlavní ulici. „Počká to do konce týdne? Táta dodělává zakázku.“

Můj táta je designér nábytku na volné noze. Množství práce, kterou dostane, je dost nepředvídatelné a stejně tak rodinný rozpočet. Na naší rodině je nepředvídatelné prakticky všechno.

„Jo, jasně,“ odpověděla jsem.

Doma jsem překročila hromadu batohů za dveřmi a vyrazila do svého pokoje. „Půjčuju si laptop,“ křikla jsem do prostoru, kdyby to někoho zajímalo, a vzala si počítač ze stolu v chodbě.

Nikdo nereagoval.

Vešla jsem do svého pokoje. Tedy, moje byla půlka. Ta uklizená půlka. Ta, kde byly na zdi připnuté vzorky látek a barev. Ne ta s výstřižky z časopisů s ukázkami líčení a fotkami celebrit. I když se mi občas stávalo, že jsem ocenila i tu druhou půlku.

Ale teď, když tu nebyla Ashley, jsem sebou mohla plácnout na svoji postel a otevřít YouTube. Hledala jsem video s návodem, jak hrát tu písničku od Blackout. Nebyla moc známá, takže jsem si nebyla jistá, jestli najdu někoho, kdo natočil její kytarový part. Musela jsem prolístovat několik stránek, ale nakonec jsem něco našla. Položila jsem si laptop na komodu.

Kytaru jsem měla schovanou ve tvrdém pouzdře pod postelí. Nebyla to přehnaná opatrnost. Se dvěma mladšími bratry to byla nutnost. Vytáhla jsem ji zpod postele a otevřela pouzdro. Tahle kytara, moje láska, mě stála šest měsíců práce. Věnovala jsem každý páteční večer hlídání sousedovic kluků, dvouletých dvojčat. Byli náročnější než jakékoli jiné děti, které jsem kdy hlídala. A vzhledem k tomu, jakou jsem měla přezdívkou pro svoje vlastní bratry, to už bylo co říct. Ale stálo to za to. Tahle kytara byla vším, o čem jsem snila. Měla dokonalý zvuk. A když jsem na ni hrála, nepři-padala jsem si tak nemotorně jako jindy. Měla jsem pocit, že existuje něco, k čemu jsem byla stvořená. Tohle. Všechno ostatní pro mě přestávalo existovat.

Teď všechno ostatní přestalo existovat jenom na chvíličku. Právě jsem začínala brnkat, když se dveře mého... našeho... pokoje rozletěly.

„Lily!“ vykřikl Jonah, vběhl dovnitř a skluzem zastavil až těsně přede mnou. „Koukej! Mám rozviklaný zub.“ Do-

široka otevřel pusy a zatlačil si na jeden zub vpravo nahoře jazykem. Zub se vůbec nepohnul.

„To je fajn, brácho.“

„Dobře, tak čau!“ Byl venku stejně rychle jako vevnitř.

„Zavři mi dveře,“ křikla jsem za ním, ale buď mě neslyšel, nebo nechtěl slyšet. Povzdechla jsem si, vstala z postele a šla je zavřít sama. Pak jsem se vrátila k videu a svojí kytáře.

Za dvě minuty se ozvalo zaklepání a ve dveřích se objevila máma. „Jsi na řadě s vyklížením myčky.“

„Můžu jenom dohrát tohle?“ zeptala jsem se a kývla ke kytáře.

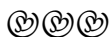
„Nemůžu začít dělat večeri, dokud nebude prázdný dřez, a dřez nemůže být prázdný, dokud nebude prázdná myčka.“

Uvažovala jsem o tom, že zkusím získat aspoň dalších pět minut, ale pak jsem se podívala na mámu. Vypadala ještě unaveněji než normálně.

„Dobře, hned jsem tam.“ Zavřela jsem oči a zahrála ještě jeden akord. Nechala jsem si tóny rezonovat v rukou. Uvolnilo se mi celé tělo.

„Pospěš si, Lily,“ zavolala na mě máma.

Grr.

Další den ráno jsem si před cestou do školy zašla do kuchyně pro cereálie. Máma už předtím odvezla Wyatta s Jonahem a skládala v komoře prádlo. Moje sestra Ashley se po-

řád chystala (trvalo jí to hodiny) a táta si u stolu v kuchyni četl noviny.

Vzala jsem si ze spíže krabici lupínků a sypala jsem si je do misky, když jsem si na kuchyňské lince všimla něčeho, nad čím jsem mohla jen zakroutit hlavou. Na béžové desce ležely dva náhrdelníky a pod každým z nich byl list papíru. Náhrdelník vpravo u sebe měl dvě čárky a stejně tak i ten vlevo.

„Ne,“ řekla jsem.

Táta se na mě podíval zpoza rozečtených novin. „Prostě zahlasuj. Přece se z toho nestřílí.“

„Vy říkáte, že se z toho nestřílí, jenomže pak se z toho střílí. Čí kamarád se do toho nechal zlanařit tentokrát?“ zeptala jsem se, protože jsem si všimla, že i beze mě už tu byly čtyři hlasy.

„Hlasování je čest. Žádné lanaření se nekoná. Je to jenom pro zábavu.“

„Tak jsou oba stejně krásné. Hlasuju pro oba.“

„Ne. Musíš si vybrat jeden.“

„Jste s mámou fakt divní. Nikdo z nás nemá žádnou naději, když vy dva děláte takovéhohle podivnosti.“ Nalila jsem si mléko a posadila se ke stolu. Táta měl pořád před sebou noviny, jako by si četl. Ale jenom se mě snažil uchlácholit falešným pocitem bezpečí. Tvářil se, jako by na té soutěži nezáleželo.

„Víš, že máma ti nedá pokoj, dokud nezahlasuješ,“ poznamenal táta.

„Jasně. Je to máma, kdo to tak hrotí. Prostě mi řekni, který je tvůj, a já mu dám hlas.“

„To by byl podvod, Lil.“

„Proč jste s touhle tradicí vůbec začali? Máma se ti taky nepokouší přebrat tvoji práci a překonat tvůj zdobně vyřezávaný nábytek.“

Táta se zachechtal. „Určitě by vyhrála.“

Dala jsem si sousto svých lupínků. Abych odvedla táto-vu pozornost jinam, zeptala jsem se ho: „Proč pořád odebíráme noviny? Víš o tom, že ty samé zprávy sis mohl najít na internetu... už včera?“

„Rád svoje slova držím.“

Zasmála jsem se, a pak jsem se zarazila, když jsem si na zadní straně všimla něčeho, co zcela změnilo můj názor na tištěné noviny.

Najednou jsem je milovala.

Soutěž o nejlepší písničku. Získejte pět tisíc dolarů a intenzivní třítydenní kurz u špičkového profesora na Herbergerově institutu hudby. Více detailů naleznete na našem webu! www.herbergeruvinstitut.edu

„Jsi připravená?“ zeptala se mě Ashley, která právě vešla do kuchyně. Zívala u toho, ale jako obvykle byla dokonale upravená, oblečená ve skinny džínách a růžovém triku s hlubokým výstřihem. Na nohou měla obuté ladící boty na vysoké platformě, vlasy vyčesané a stažené do okázalého culíku a na tváři naprosto perfektně vyladěný make-up. I když jsme si podobné – máme ty samé dlouhé kaštanové vlasy, oříškové oči a pihy – náš styl je úplně opačný. Ashley by ve škole dobře zapadla k Sashe a Lauren.

„Cože?“ Zmateně jsem na ni zamrkala. „Totiž, jo, jasně. Vlastně, tati, můžu si vzít tohle?“

Táta se podíval na svůj talíř s půlkou nedojedeného bagelu, pokrčil rameny a přistrčil ho blíž ke mně.

„Ale fuj. Ne, ty noviny.“

„Noviny? Ty si chceš číst noviny?“

„Ano.“

Ashley přišla ke stolu a chňapla po půlce bagelu.

„Hej, to bylo pro Lily.“

„Ne, nebylo!“ vykřikla jsem. „Chci ty noviny, ne tvůj bagel.“

Táta zabručel. „Ne, ani napodruhé to nezní vůbec uvěřitelně.“

„Vtipné, tati.“

„Dám ti je, až odhlasuješ.“

Obrátila jsem oči v sloup, odstrčila židli od stolu a šla si znovu prohlédnout ty dva náhrdelníky. Ten vpravo na sobě měl pírká. Máma měla zrovna pírkové období. Normálně se mi máminy šperky líbily, ale to peří už na mě bylo trochu moc hippie. Ale zdálo se, že jiní lidé to oceňují. Zvedla jsem ten vlevo. „Tohle je dnešní vítěz.“

Táta zvedl pěst do vzduchu. „Hlasovala pro ten můj, Emily!“

Napráhla jsem k němu ruku.

Táta mi odevzdal noviny, dal mi pusku na tvář a odešel, nepochybně za mámou.

„Je to legrační, jak jsou přesvědčení, že nevíme, čím je co,“ řekla Ashley. „Jako kdyby jinak mohlo být to skóre vždycky tak vyrovnané.“

„Jo, fakt bychom prostě měli vždycky nechat mámu vyhrát na celé čáře a možná by pak s tím soutěžením přestali.“

„Prospívá to tátovu sebevědomí. A teď už pojď do školy, sestřičko.“

Přitiskla jsem si noviny k hrudi, jako bych ta slova objímala, a následovala ji ven. Teď už jenom napsat tu dokonalou písničku a vyhrát.

Kapitola 3

Něco na hodinách chemie dráždilo můj mozek tak, že se v něm myšlenky plácaly jedna přes druhou. Možná za to mohla kombinace nudného předmětu, monotónního výkladu a studené židle. Dumala jsem nad tím, jestli pro to existuje nějaká chemická rovnice. Tyto tři faktory v součinnosti vedou k měknutí mozku. Ne, to by byl špatný výraz. Můj mozek na chemii nezlenivěl. Rozběhl se na plné obrátky. Hyperaktivita mozku. Stav, ve kterém bylo naprosto nemožné soustředit se na hlemýžďí věty vycházející z úst pana Ortegy. Mluvil teď snad ještě pomaleji než obvykle?

Dneska se mi mezi všechny ty obvyklé myšlenky a obvyklá slova, která jsem si teď nemohla ani zapsat do zápisníku, pletla ještě ta písnička, kterou jsem se včera učila zahrát na kytaru. Byla to mučivá skladba a já jsem ji milovala a nenáviděla zároveň. Milovala, protože byla geniální, vyvolávala ve mně touhu napsat něco stejně dobrého. A nenáviděla, protože byla geniální a mně bylo jasné, že nikdy nic ani zdaleka tak dobrého nenapišu.

A pořád jsem musela myslet na tu soutěž.

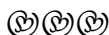
Jak bych ji mohla vyhrát? Jak se do ní vůbec *přihlásit*?

Držela jsem tužku ve vzduchu nad papírem – nad tím jedním listem, který mi Ortega povolil. Kdybych si text té písničky mohla napsat, dostala bych ho z hlavy a mohla bych se soustředit na hodinu. Tenhle papír ale přesně za pětáctýřicet minut předložím učiteli ke kontrole. *Pětáctýřicet minut*? Tahle hodina nikdy neskončí. O čem to vůbec mluvil? Železo. Něco o vlastnostech železa. Napsala jsem si na papír slovo železo.

Pak moje tužka, jako kdyby měla svou vlastní hlavu, zabloudila k laminátovému povrchu lavice a naškrábala na ni slova, která mi hrála v hlavě:

Rozviň svůj chřadnoucí květ a pusť dovnitř světlo.

Přikreslila jsem k nim sluníčko, jehož paprsky se dotýkaly některých slov. Teď už jenom těch dalších třiačtyřicet minut chemie.

Byla jsem uprostřed psaní do zápisníku za chůze po školní chodbě, činnosti, kterou jsem doteď tak docela neovládla, přestože jsem to dělala už tolikrát, a v tu chvíli jsem uslyšela ten smích.

Měla jsem za to, že je mířený na mě, a tak jsem zvedla oči. Nebyl.

Blond kluk – možná nějaký prvák – stál uprostřed chodby a tiskl si na prsa učebnice. Na hlavě měl vratce balancující baseballovou pátku. Za ním stál Cade Jennings s rozpřaženýma rukama, jako kdyby tu pátku právě pustil.

„Hod' mi ten míč,“ houkl Cade na svého kamaráda Mikea, který stál naproti němu a tomu nebohému prvákovvi.

Mike ho poslechl a Cade se teď pokoušel vymyslet, jak položit míč na pátku. Vypadalo to, že ten kluk je tak vyděšený, až se nemůže ani pohnout.

„Potřebuju židli. Sežeňte mi někdo židli,“ řekl Cade a lidi kolem se mohli přetrhnout, aby mu vyhověli. Pálka se rozkymácela, spadla, rozkutálela se po dlažbě a zastavila se u skříněk.

„Pohnul ses, kámo,“ řekl Cade tomu prvákovvi.

„Zkuste to znovu,“ vykřikl někdo z přihlížejícího hloučku.

Cade se usmál svým dokonalým běloskvoucím úsměvem. Tím, který používal tak rád, protože věděl, jakou má moc. Zamračila jsem se. Zdálo se, že jsem tu jediná, kdo je vůči němu imunní.

Ani za nic jsem na sebe nechtěla upoutávat pozornost, jenomže mi bylo jasné, že bych tomu příkrčenému klukovi měla nějak pomoci.

Ale nevěděla jsem, co s tím můžu dělat. Stát se středem nechtěné pozornosti kvůli Cadeovi, to byla věc, kterou jsem znala až moc dobře...

Vrátila jsem se v myšlenkách do tělocvičny v prváku. Nepatřila jsem k těm holkám, které mají pocit, že jim nejde vůbec nic. Ale znala jsem svoje slabiny, to ano, a zrovna tělocvik byl jednou z nich. A smíšený basketbal byl tím nejhorším z tělocviku, takže jsem se snažila držet se od míče tak daleko, jak to jenom šlo.

Z nějakého důvodu, nejspíš ze zlomyslnosti, jak jsem si uvědomila později, létal míč pořád jenom za mnou. Od

mého týmu i od protihráčů. A já jsem ho nikdy nedokázala chytit. Jako kdyby se hrála vybíjená a jediným terčem jsem byla já. Dostávala jsem to do ramene, do zad, do nohou.

A pak Cade, který v tu chvíli seděl na tribuně, vykřikl tak, aby ho všichni slyšeli: „Hele, to vypadá, že má nějakou magickou sílu, která ten míč přitahuje k ní. Jako černá díra. Magnet. Lily Abbottová, Magnet.“

Tu poslední větu řekl hlasem vypravěče ve filmu. Jako kdyby mě proměnil v nějakou nemotornou superhrdinku. A celá tělocvična ho okamžitě začala napodobovat. Opakovali to tím samým tónem a chechtali se.

Smáli se a smáli a ten smích mi uvízl v uších stejně, jako všem ostatním zjevně uvízla v hlavě přezdívka „Magnet“.

A teď se ten samý druh smíchu ozýval znovu tady na chodbě a byl namířený na Cadeovu poslední oběť.

Odkašlala jsem si a řekla: „A hele, soutěž v tom, kdo je tupější! Cade, nebo jeho pálka?“ Kývla jsem hlavou do strany v pokusu tomu klukovi naznačit, aby zmizel, když jsem odvedla Cadeovu pozornost jinam.

Cadeův úsměv se roztáhl do dvojnásobné šíře, jak si mě prohlížel od vlnitých vlasů, které mi pod jeho pohledem připadaly šílenější než obvykle, po martensky s různě barevnými tkaničkami. „A hele, dostavil se dozor nad zábavou. Děje se jí tady nad míru, Lily?“

„Vidím jenom jednoho člověka, který se dobře baví.“

Cade se rozhlédl po chodbě plné studentů. „Tak to se nedíváš moc pozorně.“ Ztišil hlas. „Chápu to. Je těžké vidět i někoho jiného než mě, vid?“

Kdybych dala najevo, jak moc mě rozčiluje, jenom bych připouštěla jeho vítězství. „Jenom jsem chtěla zachránit další duši před tvou arogancí,“ procedila jsem skrz zuby.

Možná jsem ale vůbec nikoho nezachraňovala. Ten kluk se ani nepohnul. Dala jsem mu spoustu prostoru, aby mohl vypadnout, a on tady pořád stál. A dokonce otevřel pusku a řekl: „Co kdybys nejdřív položil míč na pátku a tu pátku mi pak posadil na hlavu?“

Cade ho poplácal po zádech. „Super nápad. Kam se poděl ten míč?“

Povzdechla jsem si. Žádný zásah potřeba nebyl. Tomu klukovi zjevně šikana vyhovovala. Vyrazila jsem dál.

„Příště se dostav dřív, Magnete. Nechceme dopustit, aby se nám něco vymklo z ruky,“ zavolal za mnou Cade a sklidil další vlnu smíchu.

Hrudník se mi rozpálil vzteky. Otočila jsem se na patě. „Slyšel jsi někdy o aliteraci? Měl bys ji vyzkoušet.“ Byla to chabá replika. Můj vnitřní spor, který nemohl pochopit, ale byla to ta jediná věc, která ze mě vylezla. Všichni kolem se rozchechtali ještě víc. Otočila jsem se a stálo mě veškeré síly, abych odešla normální rychlostí.

Kapitola 4

„Hodlám se přihlásit do soutěže o nejlepší písničku,“ řekla jsem.

Isabelina ruka, kterou sahala po pyžamu, se zarazila na místě.

Byl pátek večer a právě jsme se u ní doma chystaly podívat na strašidelný film. Zadržovala jsem v sobě tohle oznámení od chvíle, kdy jsem si včera o té soutěži přečetla v novinách, a rovnala si to v hlavě. Teď jsem to vyslovila nahlas. To znamenalo, že to fakt budu muset udělat. *Udělám to.*

„Dooopravdy?“ V jejím hlase zaznívalo víc než jen náznak skepse.

Plácla jsem sebou po zádech na její královsky velké postel a zadívala se na obrázek Einsteina na stropě. Nechápala jsem, jako ostatně pokaždé, jak může Isabel spát, když na ni takhle shora zírá. Mně to vždycky dělalo potíže.

Ale přespávání u Isabel jsem milovala. Byla jedináček, takže pro mě byl jejich dům oázou klidu. Vždycky jsme si dávaly večeri s jejími rodiči – skvělé domácí tacos s rýží a fazolemi – a pak se přesunuly nahoru do jejího obrovské-